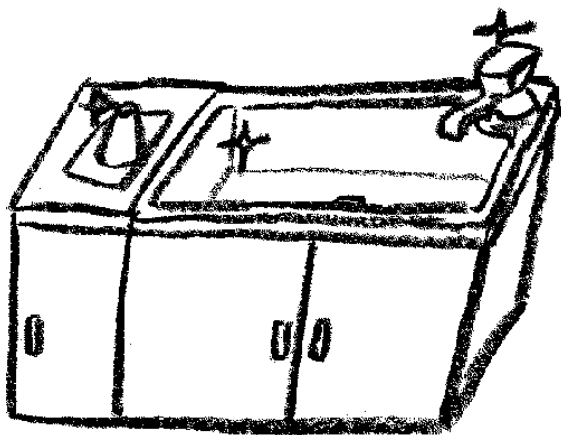

ดวงจันทร์

กลางดวงใจ

๔๙

สติที่สมบูรณ์

ขณะนั้น..เป็นเวลาท่มเศฯ พี่อารีพันธุ์
และเปิ้ลกลับไปทำภารกิจส่วนตัวที่บ้านพัก
ข้าพเจ้าอยู่ที่กุฏิคุณยายกับน้ำเล็ก ในเวลาค่ำ
เช่นนี้ คุณยายท่านจะคอยกำชับให้ปิดประตู
และหน้าต่างกุฏิให้เรียบร้อย

ท่านนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวเดิม น้ำเล็กอยู่ทาง
ด้านขวามือของคุณยาย ส่วนข้าพเจ้านั่งอยู่
ทางด้านซ้ายมือ เวลานี้เป็นเวลาที่คุณยาย
ท่านจะเล่าเรื่องในอดีตให้ข้าพเจ้าฟังเสมอๆ

ท่านเล่าว่า “ยายเป็นลูกชานา พ่อ
ชื่อพลอย แม่ชื่อพัน บ้านอยู่นครไชยศรี
ตะวันยังไม่โผล่ ยายก็จูงควายไปนาแล้ว”

แล้วท่านก็หันมาถามข้าพเจ้าว่า “บ้าน
เราทำอะไรวะ”

ข้าพเจ้าก็กราบเรียนไปว่า “ที่บ้านหนู
มีปู่เป็นชานาเหมือนกันคะยาย แต่ตอนนี้ปู่
หนูตายไปแล้วคะ”

ท่านก็ถามต่อว่า “พ่อแม่เราละ”

ข้าพเจ้าก็กราบเรียนไปว่า “พ่อหนูเป็นครู
แม่หนูก็เป็นครู แต่ว่าตอนนี้พ่อหนูตายไปแล้วคะ”

คุณยายท่านก็ถามอีกว่า “พ่อแม่เราเป็น

อะไรตาย”

ข้าพเจ้าก็กราบเรียนไปว่า “พ่อหนูเป็นโรคหัวใจตายค่ะ แต่พ่อเคยสอนหนูไว้ว่า ชาวนาเป็นผู้มีพระคุณ ถ้าไม่มีชาวนาแล้ว เราก็คงไม่มีข้าวกินค่ะ”

คุณยายท่านยิ้มน้อยๆ เอนตัวพิงที่พนักเก้าอี้นุ่ม แล้วท่านก็ได้พูดอะไรต่อ

สักครู่..ท่านก็หันมาออกกับข้าพเจ้าว่า
“ไ้หลานน้อยพายายไปเข้าห้องน้ำหน่อย”

น้ำเล็กซึ่งนั่งอยู่ทางด้านขวามือคุณยายก็พูดกับข้าพเจ้าว่า “เดี๋ยวฉันพาไปเอง”

คุณยายได้หันมาพูดกับน้ำเล็กว่า “ไม่

เป็นไรคุณเล็กนั่งไปเถอะ อายุเยอะแล้ว ให้
เด็กๆ มันพาไป”

ข้าพเจ้ารู้ว่าคุณยายท่านเกรงใจน้ำเล็ก
มาก เพราะเวลาที่น้ำเล็กจะลุกขึ้นนั้น ดูไม่ค่อย
จะคล่องตัวแล้ว แต่ด้วยดวงใจแห่งความเคารพ
รักในคุณยายของน้ำเล็กนั้นเปี่ยมล้นยิ่งนัก

ข้าพเจ้ายืนมือทั้งสองข้างให้คุณยายจับ
แล้วพยุงท่านลุกขึ้นจากเก้าอี้ ให้มือทั้งสองข้าง
ของคุณยายจับแขนทั้งสองข้างของข้าพเจ้าไว้
อย่างมั่นคง แล้วค่อยๆ พาคุณยายเดินไปที่
ห้องน้ำ

ระหว่างที่พาคุณยายเดินมานั้น ท่านจะ

พูดเสมอๆ ว่า **“อยู่กับยาย เอบุญกับยายนะ
ไอ้หลานน้อย”**

พอมาถึงหน้าห้องน้ำ ข้าพเจ้าก็เอื้อม
มือไปกดสวิทช์ไฟให้ไฟในห้องน้ำนั้นเปิด เมื่อ
คุณยายท่านเสร็จภาระกิจแล้ว ท่านก็จะมาที่
อ่างล้างหน้า หยิบแก้วน้ำที่วางคว่ำอยู่ในถาด
ให้หงายขึ้น ข้าพเจ้าเทน้ำที่อยู่ในขวด สำหรับ
ใช้บ้วนปากใส่แก้วใบนั้นให้ท่าน

คุณยายท่านก็จะคอยสังเกต และบอก
ข้าพเจ้าเสมอว่า **“ไม่ต้องมากนัก เาแค่ครึ่ง
แก้วก็พอ เหลือแล้วเดี๋ยวก็ทิ้ง นี่ถ้าไม่พอ
เราก็เติมใหม่ได้”**

เมื่อคุณยายบ้วนปากเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็เปิดก๊อกน้ำที่ติดตั้งคู่กับอ่างนั้นเพื่อที่จะให้คุณยายท่านล้างแก้ว ข้าพเจ้าเปิดก๊อกน้ำตามความเคยชินของตัวเอง

คุณยายก็เอามือไปหมุนก๊อกน้ำนั้น ให้น้ำไหลแรงน้อยกว่าเดิม แก้วใบนั้นถูกล้างทั้งข้างนอกและข้างใน จนคุณยายท่านมั่นใจว่าสะอาดดีแล้ว จึงสลัดแก้วน้ำให้หยดน้ำที่เกาะติดตามแก้วนั้นหยดลงที่อ่าง แล้วจึงคว้าแก้วไว้ที่ถาดวางแก้วตามเดิม

แล้วท่านก็ปิดก๊อกน้ำ และหันมาพูดกับข้าพเจ้าว่า

“ใช้น้ำก็ต้องใช้ให้เป็น ใช้ไม่เป็น เดี่ยว
ก็ต้องไปเป็นขี้ข่าน้ำ เนี่ยเวลาใช้น้ำนะ เรา
ต้องเปิดแต่พอดี พอดี จำไว้นะ ให้อุณหภูมิลดลง”

แล้วท่านก็เปิดก๊อกน้ำนั้นอีกครั้ง ให้น้ำ
ไหลแต่น้อยแต่ไม่ขาดสาย

วิธีการล้างมือของท่านช่างสะอาดหมด
จดจริงๆ คุณยายท่านเอานิ้วมือแต่ละนิ้วสอด
สลับหว่างกันถูไปถูมา ให้ซอกนิ้วมือทั้งสองข้าง
นั้นสะอาด แล้วท่านก็พลิกถูหลังมือหน้ามือขวา
ซ้ายถูสลับไปสลับมา

จากนั้นก็เอามือทั้งสองข้างมาประกบกัน
ถูไปถูมา จนท่านมั่นใจว่าน้ำนั้นพาสิ่งสกปรก
หลุดออกไปหมดแล้ว ท่านจึงสลัดมือที่อ่าง แล้ว

ก็หมุนเกลียวปิดก๊อกน้ำจนแน่นสนิท

แล้วท่านก็พูดว่า **“เวลาปิดน้ำก็ต้องปิด
ให้สนิท ถ้าปิดไม่สนิท เตียน้ำมันก็ไหล
ออกมาอีก”**

พอท่านพูดเสร็จแล้ว ก็หันไปเช็ดมือกับ
ผ้าเช็ดมือที่แขวนไว้ที่ผนังห้องน้ำ เช็ดทุกซอก
นิ้วและนิ้วมือเช็ดทุกนิ้ว ทั้งหน้ามือและหลังมือ

จากนั้นท่านก็หยิบผ้าที่วางพาดขอบอ่าง
นั้น มาเช็ดหยดน้ำที่ติดตามอ่างให้แห้งสนิท
ทำเสมือนว่าอ่างนี้ยังไม่เคยมีใครใช้มาก่อนเลย

ข้าพเจ้าคิดว่าคุณยายท่านเสร็จจาก
ภารกิจแล้ว จึงยื่นมือให้ท่านจับ เพื่อที่จะพา

ท่านออกจากห้องน้ำไปที่เก้าอี้ตามเดิม

คุณยายท่านเอามือทั้งสองข้างจับที่แขนทั้งสองของข้าพเจ้าไว้ แล้วท่านก็ก้มดูที่พื้น เห็นผ้าเช็ดเท้ายังไม่เรียบร้อย แต่ท่านไม่สามารถจะก้มลงไปจัดให้เรียบร้อยตามเดิมได้

ท่านจึงบอกกับข้าพเจ้าว่า **“ไอ้หลานน้อย เราจัดผ้าให้ยายหน่อย ให้มันเรียบๆ นะ”**

ข้าพเจ้าก็ก้มลงจัดวางผ้าผืนนั้นให้เรียบร้อยเหมือนเดิม

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็พาคุณยายออกมาจากห้องน้ำนั้น พอตัวของท่านออกมาพ้นประตูห้องน้ำได้

ท่านก็พูดกับข้าพเจ้าว่า “ปิดไฟซะไ้
หลานน้อย ไฟดวงไหนไม่ได้ใช้ เราก็กปิดซะ
อย่าเปิดทิ้งไว้”

ณ วันนี้...อิริยาบถต่างๆ ที่คุณยายปฏิบัติ
เป็นกิจวัตรประจำวันนั้นได้บอกให้ข้าพเจ้ารู้ว่า

“ถ้าเรามีใจจดอยู่ที่ศูนย์กลางกายได้
ตลอดเวลา

เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ดีที่สุด

ใจที่จดศูนย์กลางกายตลอดเวลา นั้น...

คือสติที่สมบูรณ์นี่เอง”